

for at udfinde dette maa der tidt foretages vidtløftige Undersøgelser, som det forekommer mig, det ikke kan være Præstens Sag at iværksætte, og hvis hurtige Fremme han heller ikke kan være Herre over. Det vilde derfor ikke være rigtigt at lægge Ansvar paa ham, om der gik længere Tid hen, end Paragraffen nævner, inden han kunde skrive til Hjemstedssognets Præst om det indtrufne Dødsfald. Det forekommer mig, at der i § 6 er en mærkelig Forskel paa den Pligt, som Øvrigheden har, naar den har foretaget en borgerlig Ægteforening — det staar i § 6, 3die Stykke — sammenlignet med den Pligt, der paalægges Præsten i samme Paragrafs 2det Stykke. Naar Præsten har foretaget en Vielse, skal han „straks“ sende Melding om denne til Præsten i Brudens Hjemstedssogn, medens den Øvrighed, der har foretaget en Ægteforening, kun „inden en Uge“ skal sende Udskrift til Præsten i det Sogn, i hvilket Bruden før Ægteskabet havde hjemme. Skulde der gøres Forskel her, synes jeg, at der i Stykke 3 med Hensyn til Øvrighedens Anmeldelse kunde have staaet „straks“, medens der derimod med Hensyn til Præstens Anmeldelse kunde gives en Uges Frist, saa meget mere som den Vielse, Præsten skal anmelde, i vedkommende Kirkebog skal indføres uden Nummer. I Virkeligheden er det ikke saa lidt, der her paalægges Præsterne af forøget Arbejde. Efter at have læst Paragrafferne 1—6 igennem, haabede jeg paa, at der saa ogsaa var tænkt paa, at Præsterne skulde have nogen Godtgørelse for det forøgede Arbejde; navnlig da de jo her i Virkeligheden overflødig gøre en Institution, som alle ere enige om vilde koste overordentlig meget, synes jeg nok, de havde fortjent at faa en Godtgørelse. Imidlertid blev jeg skuffet, thi i § 7 læste jeg følgende: „Umiddelbart efter Foretagelsen af Daab, Vielse, Jordpaakastelse eller Begravelse saavel som efter Modtagelsen af Navngivelse i Henhold til Lov af 4. Marts 1857, § 2, udleverer Præsten uden Betaling en Attest herom efter Kirkebogen. Saafremt ny Attest senere begæres, erlægges der Betaling for samme, medmindre den paagældende er under Fattigforsørgelse. Tilsvarende Regler gælde ved Konfirmation. I Tilfælde, hvor Daab i Folkekirken eller Navngivelse ikke har fundet Sted, udstedes ligeledes een Fødselsattest uden Betaling, hvilket ogsaa gælder om den i § 3 ommeldte Fødselsattest“. Da jeg havde læst første

Stykke, glædede jeg mig ved, at der dog alligevel var Udsigt til, at Præsten kunde faa Betaling for alle de Attester, der ikke vare udstedte lige straks efter, at den kirkelige Handling var udført. Men i Stykke 2 i samme Paragraf læste jeg saa atter: „Attester efter Kirkebogen, der til Brug i noget offentligt Anliggende bestilles enten af offentlige Myndigheder eller af private Personer, naar disse skulle afgive Attesten til en offentlig Myndighed, udstedes altid uden Betaling“. Jeg synes nu, at der ud over de nævnte Tilfælde ikke ofte kan blive Lejlighed for Folk til at bruge Daabsattester; naar de først have faaet een Attest umiddelbart efter hver af de nævnte Handlinger, siden faa alle de Attester, der skulle anvendes overfor offentlige Myndigheder, synes jeg ikke, de som Regel ville faa Brug for flere Attester; jeg tror derfor, at Præstens Indtægt gennem Attestpenge vil gaa saa langt ned netop ved disse Bestemmelser, at man tør sætte den lig Nul, eller saa omtrent. Og derfor vil Slutningsstykket i Paragraffen ikke kunne forurolige Præsten; det lyder saaledes: „Halvdelen af Betalingen for Attester efter denne Paragraf tilfalder Kirken“. Det forekommer mig, at det ikke er ret lige overfor Præsterne, og det er et Spørgsmaal, om det er lovligt at fratage dem en Indtægt, som er bleven dem tilsagt ved deres Ansættelse i Embedet; og navnlig ser det ikke godt ud, naar det saa i § 8 til Skræk og Advarsel for Præsterne hedder, at den Præst, der gør sig skyldig i Forsømmelighed med de ham efter denne Lov paahvilende Forpligtelser eller i øvrigt ved Førelsen af Kirkebøgerne eller Udstedelsen af Attester efter disse, kan af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet idømmes en Bøde paa indtil 200 Kr.

Det forekommer mig ogsaa urigtigt, at Præsterne i alle Tilfælde i den Grad skulle bære Ansvar for Kirkebøgernes Førelse, at de skulle kunne mulkteres, naar der findes Mangler i saa Henseende. Mange Steder er det jo, som bekendt, ordnet saaledes, at Præsten kun har meget lidt med Kirkebøgernes Førelse at gøre og egentlig ikke kan have nogen Indflydelse paa, hvorledes de blive førte. Paa Landet, hvor en Lærer fører det ene Eksempplar, vil Præsten, gaar jeg ud fra, dog i alt Fald ikke kunne komme til at hæfte helt undtagen for sit eget Eksemplars Vedkommende.

Medens jeg ellers finder Bestemmelserne i dette Lovforslag særdeles hensigtsmæssige og ønsker, at de snart maa kunne træde i Kraft, synes jeg, at hvad jeg her